

LÁ THƯ MỤC VỤ

Tôi chưa có dịp qua Đất Thánh nên không biết biển hồ Galilê rộng lớn cỡ nào. Vì thế tôi tìm trên internet và được cho những thông tin sau đây. Đây là hồ nước ngọt rộng nhất nước Israel. Chu vi của nó khoảng 53 cây số. Chiều dài của nó là 21 cây số và chiều rộng của nó là 13 cây số. Khi đầy nước nó rộng hơn 166 cây số vuông. Chỗ sâu nhất của nó vào khoảng 43 mét. Nó thấp hơn mặt nước biển khoảng 210 mét vì thế nó được coi là hồ nước ngọt thấp nhất trên trái đất. Còn nếu so sánh với tất cả các hồ trên thế giới (cả nước ngọt và nước mặn) thì nó thấp thứ hai chỉ sau biển chết (là hồ nước mặn nhất và thấp nhất) cũng ở nước Israel.

Biển hồ này trở nên nổi tiếng từ hai ngàn năm nay vì chung quanh đó là “ngư trường” của việc ‘đánh bắt’ người đầu tiên cho nước trời của Chúa Giêsu và các môn đệ của Ngài. Và một trong những môn đệ đầu tiên xuất thân từ nghề ngư phủ trên biển hồ này đã được đặt làm vị giáo hoàng đầu tiên của giáo hội đó là Thánh Phêrô.

Một người cũng được Giáo Hội mừng kính chung với Thánh Phêrô là Thánh Phaolô thì lại có xuất thân khác hẳn. Thánh Phaolô sinh ra tại Tarsus một thành phố nhỏ nằm ở phía bắc của nước Palestine bên bờ Địa Trung Hải. Ông là con nhà nòi, có trình độ học vấn cao, thuộc chi tộc Bengiamin, và là người thuộc giáo phái Phariseu là phái giữ đạo Dothái rất nghiêm ngặt. Ông chưa bao giờ có cơ hội gặp mặt Chúa Giêsu hay nghe Ngài giảng dạy. Chỉ sau khi Chúa về trời và Đạo mới bắt đầu lan tỏa ra nhiều nơi trong đế quốc Lamã thì ông mới biết có một người tên Giêsu Kitô. Vì là người nhiệt thành giữ đạo Dothái nên ông ghét những người theo đạo mới này do đó đã đi tìm giết họ. Trên đường đi bách hại các Kitô hữu thì ông bị ngã ngựa vì thấy một thị kiến ở gần Damascus (bây giờ là thủ đô của nước Syria). Từ biến cố này ông đã hoàn toàn biến đổi và trở nên một người nhiệt thành rao giảng về Chúa Giêsu Kitô bị đóng đinh.

Hai thánh Phêrô và Phaolô như thế đúng là hai thái cực. Một người làm nghề chài lưới không được học hành, còn người kia thì là một nhà trí thức học rộng và thuộc tầng lớp thượng lưu. Phêrô thì được gọi là Tông đồ của người Dothái, còn Phaolô thì được gọi là Tông đồ của Dân ngoại. Chính vì sự khác biệt này mà có lần Thánh Phaolô cự lại Thánh Phêrô cách công khai ở Antiokia về việc Thánh Phêrô tránh né dùng bữa với Dân ngoại khi có mặt người Dothái vì làm như vậy là giả hình (Galát 2:11-14).

Nếu hai ngài khác biệt hoàn toàn trong cá tính, trong phương pháp rao giảng tin mừng, thì trong cái chết hai ngài lại hiệp nhất với nhau. Cả hai đều chết vì đạo, trong cùng một thành phố là Thành Roma, vào cùng một thời gian, khoảng năm 64-67 sau C.N. Giáo hội sơ khai công nhận hai ngài là hai cột trụ của Giáo hội Chúa Kitô. Điều này được diễn tả trong bức họa cổ với Thánh Phêrô bên phải và Thánh Phaolô bên trái, mỗi vị giơ một bàn tay để giữ tòa nhà giáo hội. Bằng việc đặt hai vị vào trong cùng một bức họa, hiệp nhất trong việc nâng giáo hội lên, giáo hội muốn nhắn gửi một sứ điệp tới tất cả các con cái của mình rằng tất cả mọi người phải hiệp nhất giống như vậy, mặc dầu có sự khác biệt về nguồn gốc hay cá tính, để xây dựng giáo hội duy nhất của Chúa.

Sứ điệp trên cũng là sứ điệp giáo hội muốn nhắn gửi chúng ta, tất cả mọi thành viên của cộng đoàn công giáo Việt Nam Tây Úc. Chúng ta cũng đến từ mọi miền của đất nước Việt Nam thân yêu. Chúng ta cũng có xuất thân, trình độ học vấn, cá tính khác hẳn nhau, đôi khi còn đối chọi với nhau nữa. Nhưng như hai Thánh Phêrô và Phaolô tông đồ chúng ta phải dùng những sự khác biệt và đôi khi đối chọi đó, để cùng xây dựng cộng đoàn. Hiệp nhất (unity) không có nghĩa là phải đồng dạng (uniformity). Tuy đa dạng (diversity) chúng ta vẫn có thể hiệp nhất với nhau để làm thành một cộng đoàn vững mạnh. Như một bàn tay có năm ngón to nhỏ khác nhau, nhưng khi nắm chặt vào nhau nó sẽ trở thành một nắm đấm, có sức mạnh lớn lao khó lường.

Tóm lại, khi nhìn vào cá tính khác biệt của hai thánh tông đồ, chúng ta thấy Chúa đã kêu gọi hai ngài dùng hai cá tính khác biệt đó để rao giảng Tin Mừng. Thánh Phêrô dùng tình yêu nồng nàn của mình để coi sóc và bảo vệ đoàn chiên Chúa giao phó, Thánh Phaolô dùng khả năng học thức của một người Phariseu và cá tính mạnh mẽ của mình để bảo đảm rằng những người ngoài Dothái giáo phải được đón nhận vào giáo hội. Điều này nhắc nhở chúng ta rằng những tài năng và những yếu đuối của chúng ta cũng có thể trở nên phương tiện mà Chúa dùng để giúp đỡ những người khác, nếu chúng ta để cho Chúa sử dụng. Chúng ta không cần phải hoàn hảo để Chúa có thể hoạt động qua chúng ta, vì mặc dầu chúng ta có khuyết điểm và yếu đuối, Chúa vẫn có thể hoạt động qua chúng ta, giống như đã hoạt động qua hai vị tông đồ mà chúng ta kính nhớ chung trong cuối tuần này.